

Hồi 223

Đại Giang phong vân

C hiến thuyền Ẩn Long phản ứng linh hoạt và mẫn tiệp khiến đám Yến Phi dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước vẫn cảm thấy rất bất ngờ.

Trong chớp mắt hai cánh buồm đã trương lên, tiếp đó mỗi bên mạn thuyền cao thò ra mười hai mái chèo dài hơn trượng, cứ sáu chiếc thành một nhóm, giữa hai nhóm cách nhau một trượng, hình thành hai nhóm ở đuôi, hai nhóm còn lại ở giữa thuyền.

Bốn hồi trống vang rền, sau đó là từng hồi từng hồi thông thả.

Sáu mái chèo phía sau bên trái vạch xuống nước, còn lại vẫn bất động, Ẩn Long rùng mình quay đầu sang phải, vừa lúc cánh buồm mở tung đón một trận gió lớn, chiến thuyền mau lẹ ngược dòng lướt ra giữa sông như có thần giúp.

Ẩn Long lúc lặng lẽ ẩn phục trên mặt sông trầm tĩnh ung dung, khi lướt đi uy mãnh linh xảo, thật xứng với lời khen tĩnh như xử nữ, động như thoát thổ¹.

Đồng thời hai bên vách gỗ chấn tên giương lên ngăn chặn hết hỏa tiễn đối phương từ khoái đỉnh xạ tới.

Ẩn Long không ngừng tăng tốc.

Tiếng trống trở nên dồn dập, bốn tổ mái chèo theo nhịp trống ra sức quạt nước, thuyền lướt như tên bắn, cứ thế xông thẳng vào húc tán loạn hơn mười khoái đỉnh từ bờ đối diện lao tới, bốn năm chiếc không tránh kịp bị húc đổ ngã nghiêng.

Đồ Phụng Tam dán mắt vào Ẩn Long cánh buồm mở tung no gió, than: “Sắp rẽ ngoặt rồi!”.

Quả nhiên Ẩn Long hốt nhiên nghiêng thân liệng một vòng tạo thành một đợt sóng lớn khiến cho hơn chục chiếc khoái đỉnh từ thượng du lướt tới bập bênh lên xuống, giữ được thăng bằng đã quá khốn khổ rồi, nói chi đến chuyện giương cung bắn tên. Lại thêm hai chiếc khoái thuyền bị sóng đánh lật nghiêng.

Ẩn Long liệng một vòng tròn lớn, đoạn quay đầu lướt về đám thuyền bè đậu kín bên bờ nam, cánh buồm không ngừng thay đổi góc nghiêng mượn gió gia tăng tốc độ,

¹ thoát thổ: thỏ chạy trốn.

không chút do dự xông thẳng vào khu vực tập trung khoái đỉnh của Kiến Khang quân, cây tốc độ cao và thân thuyền vững chắc phá tan phòng tuyến của các khoái đỉnh chặn đường, như mãnh hổ xông vào đàn dê.

Hỏa tiễn từ Ẩn Long bắn ra không nhắm vào các khoái đỉnh vốn đã mất hết khả năng hoàn thủ, mà lại nhằm vào các thuyền buôn lớn nhỏ vô tội đậu bên bờ sông.

Sáu bảy chiếc thuyền trúng tên bắt lửa, lập tức tạo nên sự hoảng loạn trong đám thuyền bè trên sông, chúng nhân trên thuyền giật mình tỉnh dậy, vừa cố gắng dập lửa, vừa nhổ neo giương buồm khai thuyền tránh họa, tình huống hỗn loạn cùng cực.

Đám Yến Phi đứng coi tấm tắc khen ngợi, không những minh bạch Đồ Phụng Tam phán đoán về Ẩn Long và Hác Trường Hanh lúc trước, mà còn tận mắt chứng kiến uy phong Lưỡng Hồ bang có thể trường kỳ độc bá lưỡng hồ Động Đình và Bà Dương.

Thượng du và hạ du mỗi phía lần lượt xuất hiện hàng chục chiến thuyền của thủy sư Kiến Khang, vốn dĩ uy lực thừa sức nghiền nát chiếc Ẩn Long đơn độc, nhưng trong tình cảnh mấy trăm chiếc thuyền lớn bé di chuyển loạn xạ trên mặt sông, chỉ khiến người ta có cảm giác hữu tâm vô lực mà thôi.

Lưu Dụ hỏi: “Thuyền kia phải không?”.

Đồ Phụng Tam cũng đang ngưng thần quan sát, hừ lạnh đáp: “Đồ quý nhất gan! Chính là chiếc thuyền lớn đi sau cùng ở phía hạ du”.

Quý nhất gan là dùng để chỉ Từ mã Nguyên Hiển, chê trách hắn không dám dẫn đầu tướng sĩ, cũng chẳng dám trấn giữ thượng du là hướng đi về phía Kinh Châu mà Hác Trường Hanh rất nhiều khả năng sẽ lựa chọn để đào tẩu.

Lưu Dụ cười: “Người ta là công tử thân phận cao quý mà! Anh em, đến lúc buông mái chèo rồi!”.

Từ trong đám thuyền buôn hai bên tiếng kêu la rầm rĩ, lộ trình Ẩn Long lướt qua vô số thuyền bốc cháy, khủng hoảng lan truyền như ôn dịch, dân chúng đang nghỉ ngơi hoặc đang say giấc nồng chợt tỉnh dậy đều không biết đại quân Hoàn Huyền kéo đến hay là bạo loạn Tôn Ân đã lan đến Kiến Khang.

Mặt sông đầy những thuyền bè qua lại lấn át hết thuyền đội của Kiến Khang quân, không cách gì khống chế cục diện.

Yến Phi nhìn chằm chằm vào Ẩn Long linh hoạt như con cá xuyên qua xuyên lại trong đám thuyền bè, song mục thoáng hiện sát khí, trầm giọng nói: “Hác Trường Hanh hại người vô tội, không tuân quy củ giang hồ, hiển nhiên là kẻ chỉ biết đến mình”.

Nói xong lấy mũ trùm Đồ Phụng Tam trao cho bịt lên đầu, chỉ lộ ra mắt mũi mồm.

Bốn mái chèo đồng thời hạ xuống nước, khoái thuyền chuyển mình lướt về phía hạ du.

Thuận lưu thắng nghịch lưu là yếu quyết trong thủy chiến. Hác Trường Hanh đúng như Đồ Phụng Tam đã dự đoán không đột vây ngược dòng mà lại thuận dòng công kích hơn chục chiến thuyền do đích thân Tư mã Nguyên Hiến chỉ huy, lợi dụng tình thế hỗn loạn trên mặt sông phát huy ưu thế linh hoạt lấy ít địch nhiều.

Ẩn Long phóng nhanh ra giữa sông, liên tiếp hất đổ hai thuyền dân ngăn đường, các khoái thuyền vây công đội hình rối loạn mất sức uy hiếp.

Hơn chục chiến thuyền từ thượng du đã bị Ẩn Long bỏ xa, tệ hại nhất là bị thuyền dân cản trở khắp nơi, không thể không giảm bớt tốc độ, không có cách gì cùng với chiến thuyền bên mình từ hạ du kéo đến triển khai thế tiền hậu giáp công.

Thuyền đội của Tư mã Nguyên Hiến tản ra thành hình rẽ quạt rẽ sóng tiến về phía Ẩn Long cách đó chỉ vài trăm trượng, chiến thuật chính xác, vấn đề là Ẩn Long đã chiếm được ưu thế thuận dòng, về tính năng lại hơn đứt mọi chiến thuyền của bọn họ, lại thêm đầy sông dân thuyền chạy tán loạn, phía Tư mã Nguyên Hiến thực sự không thể phát huy ưu thế về số lượng.

Khoái thuyền của bọn Yến Phi từ từ tăng tốc đuổi theo sau Ẩn Long.

Nếu Đồ Phụng Tam tính toán chính xác, cơ hội cho bọn họ sẽ xuất hiện khi Hác Trường Hanh công kích soái thuyền của Tư mã Nguyên Hiến.

Cao Ngạn hỏi: “Hác Trường Hanh vì sao lại bỏ dễ lấy khó? Mục đích của hắn chỉ là đột vây thôi mà!”.

Soái thuyền của Tư mã Nguyên Hiến đương nhiên là chiến thuyền kiên cố nhất, thủy thủ và chiến sĩ đều là hảo thủ của thủy sư Kiến Khang, vì vậy Cao Ngạn mới nói thế. Nói cho cùng hắn vẫn đang lo lắng cho an toàn của tiểu Bạch Nhạn.

Đồ Phụng Tam cười lạnh: “Nếu như chỉ huy soái thuyền là Tư mã Đạo Tử chứ không phải là con hắn thì Hác Trường Hanh sẽ không mạo hiểm thế đâu. Đối lại nếu là cục diện trước đây Đại Giang bang và Lương Hồ bang đối kháng nhau thì Hác Trường Hanh cũng không làm như vậy. Nhưng mà bây giờ khác trước rồi, Lương Hồ bang đang lúc muốn giương oai, đương nhiên phải hiển lộ chút thủ đoạn để tỏ ra là bọn họ ung dung bỏ đi chứ không phải hốt hoảng chạy trốn. Ta quá hiểu con người Hác Trường Hanh mà”.

Yến Phi nhíu mày: “Hác Trường Hanh làm sao biết người chỉ huy là Tư mã Nguyên Hiến mà không phải là Tư mã Đạo Tử?”.

Đồ Phụng Tam khẽ quát: “Tăng tốc!”.

Khoái thuyền trước tiên lướt qua một chiếc thuyền chở khách từ bên trái xông đến, sau đó nói: “Hác Trường Hanh từ bé đã theo Nhiếp Thiên Hoàn lăn lộn trên sông nước, chỉ cần coi chiến thuật và cờ xí là đủ phân biệt được người chỉ huy có phải là Tư mã Đạo Tử hay không, đã không phải là Tư mã Đạo Tử, hấn còn sợ gì nữa?”.

Lưu Dụ gật đầu: “Đêm nay nếu là Tư mã Đạo Tử đến, hấn sẽ không sử dụng chiến lược ngu xuẩn như vậy, chỉ cần coi đến tận bây giờ Ẩn Long vẫn không tổn hại chút nào là đủ biết Tư mã Nguyên Hiến đã hoàn toàn ở thế hạ phong, bị Hác Trường Hanh dắt mũi”.

Tuyến phong tỏa của thủy sư Kiến Khang ở cả thượng hạ du đều tan vỡ, hàng trăm dân thuyền theo đó chạy trốn không gì ngăn được.

Cao Ngạn kêu: “Ẩn Long đổi hướng rồi!”.

Ẩn Long xuyên qua hai thuyền dân, hai mươi bốn mái chèo nhất tề quạt mạnh, cánh buồm lay động đón gió thuận dòng lao vút tới chiến thuyền địch gần nhất, hơn chục mũi hỏa tiễn xé toang màn đêm bay đến. Các chiến thuyền khác không kịp cứu viện đành mở to mắt nhìn bên mình ngộ tai kiếp.

Đồ Phụng Tam cười nói: “Hác Trường Hanh sắp giở tuyệt kỹ ra rồi! Anh em đâu! Chuẩn bị!”.

Rầm!

Đuôi thuyền gỗ vụn bay tung toé, thân thuyền chấn động dữ dội nghiêng qua một bên đồng thời bốc lửa, mấy người văng xuống sông. Tuyệt kỹ của Hác Trường Hanh không chỉ như thế, mà sau khi húc trọng thương chiến thuyền Kiến Khang lại mượn lực đột nhiên đổi hướng quay lại tăng tốc lao thẳng vào một thuyền địch khác. Dụng kinh xảo diệu, khống chế góc độ va đụng chuẩn xác thật khiến người coi phải tấm tắc khen.

Kình tiền của Kiến Khang quân phát xạ đều bị vách chắn dựng cao hai bên mạn thuyền ngăn lại, không tạo thành uy hiếp gì.

Lúc này ai nấy đều biết mũi thuyền Ẩn Long có bịt sắt, chỉ là dùng gỗ ngụy trang lại.

Khoảng cách hơn mười trượng giữa chiến thuyền Kiến Khang bị Ẩn Long chọn làm mục tiêu mau chóng thu hẹp, tuy đã cố chết đổi hướng chạy trốn, nhưng cũng khó thoát kiếp vận.

Cách năm chục trượng phía sau chiếc thuyền này là soái thuyền do Tư mã Nguyên Hiến tọa trấn, các chiến thuyền khác tuy rải rác khắp nơi, nhưng đều phải ngược dòng mà tiến, không kịp tới bảo vệ soái thuyền.

Hơn ba chục mũi hỏa tiễn từ Ẩn Long bay thẳng vào mục tiêu, tựa như bùa đoạt mệnh.

Khoái thuyền của Yến Phi dưới sự chỉ huy của Đồ Phụng Tam không ngừng tăng tốc, thoát ẩn thoát hiện như một bóng u linh trên mặt sông tăm tối và loạn xạ, bất ngờ lượn vòng lướt tới soái thuyền của Tư mã Nguyên Hiến, mặc cho sóng lớn từ các chiến thuyền dội tới, thuyền vẫn an nhiên lướt sóng như bay, chính là bộ ngựa bất ve sầu, nào ngờ có chim sẻ đằng sau.

Rầm!

Thủy sư thuyền bị đụng mạnh vào đầu thuyền bên trái, lập tức vỡ tung một mảng lớn, xoay đi nửa vòng đổ nghiêng sang một bên, khắp nơi bốc lửa, một cánh buồm gãy gục, so với chiếc thuyền lúc trước còn thảm hại hơn.

Ẩn Long cũng có ba chỗ bắt lửa, thân thuyền còn bị hai khối đá lớn đánh trúng, nhưng tổn hại không nhiều, không ảnh hưởng đến tính cơ động và sức chiến đấu mãnh liệt của nó.

Cao Ngạn nhìn thấy vậy hít hà một hơi nói: "Lợi hại thực!".

Lưu Dự ở bên cạnh vừa ra sức chèo vừa nói: "Tư mã Nguyên Hiến không còn đường lựa chọn nữa rồi!".

Ẩn Long lại một lần nữa mượn lực va đập chuyển hướng quay đầu lao thẳng vào soái thuyền.

Soái thuyền của Tư mã Nguyên Hiến đã trở thành chướng ngại cuối cùng, không thể bỏ chạy, đành tận lực chính diện nghênh chiến.

Soái thuyền của Tư mã Nguyên Hiến là một loại chiến thuyền cải tiến hỗn hợp giữa Khai lăng thuyền và Quảng thuyền, là loại thuyền tốt nhất trong số các đại chiến thuyền của thủy sư Kiến Khang, có tên là Điều tào, thuộc loại thuyền đi biển có đáy nhọn, dùng gỗ bịt sắt và gỗ nhân chế thành, đầu thuyền và đuôi thuyền có trang bị đại thiết chùy, hai bên mạn thuyền dựng lên những vách tre, trên vách có lỗ để bắn tên và phóng hỏa khí, khi xung phong hãm trận không sợ trực tiếp đụng với địch nhân. Hai bên đặt những hàng bơi chèo để tăng tính linh hoạt và tốc độ.

Luận về thể tích và trọng lượng soái thuyền phải gấp rưỡi Ẩn Long, nếu hai thuyền trực tiếp đụng vào nhau, tuy rằng Ẩn Long chiếm lợi thế thuận dòng, nhưng hươu chết tay ai vẫn còn chưa biết.

Hai thuyền mau chóng tiếp cận, từ khoảng cách hơn năm mươi trượng rút xuống còn ba mươi trượng, cung nỏ, máy bắn đá chuẩn bị sẵn sàng.

Đồ Phụng Tam nắm chắc tình hình, nói: “Thành bại đêm nay trông vào một kích này đây!”.

Dưới sự chỉ huy của y, khoái thuyền chột ngoắt gấp vòng về phía sau soái thuyền, bởi vì soái thuyền và Ẩn Long cùng lao tới hết tốc lực, theo lộ tuyến bây giờ khoái thuyền sẽ vòng ra phía sau soái thuyền.

Yến Phi ngạc nhiên nói: “Há chẳng phải chúng ta sẽ lỡ mất cơ hội bắt người tốt nhất khi hai thuyền đâm vào nhau sao?”.

Đồ Phụng Tam liếc nhìn Ẩn Long, tựa như đã có định kiến nói: “Coi kìa!”.

Mọi người vội nhìn theo, nhất thời đều ngơ ngác.

Cánh buồm trên Ẩn Long đang di động, chẳng những tốc độ giảm đi, lại còn tà tà lượn sang phía bờ nam, lúc này Ẩn Long vừa kịp tiến vào tầm bắn hỏa tiễn của thuyền địch, bao nhiêu tên đạn từ soái thuyền bắn ra đều lạc vào hư không, chỉ có ba mũi tên bắn trúng vách ngăn bằng da trâu sống của Ẩn Long, đương nhiên không có tác dụng sát thương.

Cao Ngạn buột miệng: “Hắc Trương Hanh muốn bỏ chạy rồi!”.

Đồ Phụng Tam cải chính: “Không phải là chạy trốn, mà là muốn thi triển ‘Chính diện loan chàng pháp’ do Nhiếp Thiên Hoàn thân truyền, các vị nhìn cho kỹ đi”.

Mọi người trên soái thuyền đều tập trung chú ý vào Ẩn Long, khoái thuyền tới phía sau soái thuyền lại nghiêng mình liệng một vòng khiến nước bắn tung toé lên thuyền, tiếp đó lướt tới mạn bên phải cách soái thuyền chừng mười trượng toàn tốc đuổi theo.

Quả nhiên như Đồ Phụng Tam đã dự đoán, Ẩn Long đã quay ngoắt lại lao đến rất gấp. Hai thuyền không đâm thẳng vào nhau nữa, bây giờ mũi thuyền bịt sắt của Ẩn Long tà tà hướng thẳng vào soái thuyền đang xông tới, nếu cứ như vậy soái thuyền sẽ bị Ẩn Long húc thẳng vào mạng sườn.

Khoảng cách giữa hai thuyền không tới hai mươi trượng, căn bản không còn đủ thời gian để Tư mã Nguyên Hiến xoay chuyển cách gì nữa.

Các máy bắn đá trên soái thuyền cũng không kịp chuyển hướng trở nên vô dụng, chỉ có các tiền thủ kịp thời vãi hỏa tiễn về phía Ấn Long.

Hỏa tiễn từ Ấn Long cũng bắn ra như mưa, hơn chục mũi tên lửa phóng tới thuyền địch. Nhất thời hỏa tiễn như sao sa đầy trời, lửa cháy sáng rực coi thực đẹp mắt.

Hai thuyền đồng thời bốc cháy, kể cả cánh buồm cũng không thoát, bất quá nếu soái thuyền bị đâm vào bên sườn sẽ mất hết năng lực chiến đấu, còn Hác Trường Hanh sẽ ung dung dập tắt lửa.

Khoái thuyền đã tới bên mạn phải soái thuyền, Ấn Long thì đang dùng hết tốc lực đâm vào mạn trái, về mặt thời gian tính toán chẳng sai một ly, quả thực kỹ thuật thủy chiến và nhãn quan của Đồ Phụng Tam không chê vào đâu được.

Yến Phi và Lưu Dụ cùng ngẫm hô may mắn, nếu không phải có Đồ Phụng Tam hiểu rõ chân tơ kẽ tóc Hác Trường Hanh, phen này chuyện bắt người dù có cơ hội tốt đến mấy cũng đành giương mắt mà bỏ lỡ.

Đồ Phụng Tam nói: “Ngạn thiếu gia! Tất cả trông vào người! Ngàn vạn lần không thể để thuyền đắm”.

Cao Ngạn vừa kịp hô lên một tiếng nghe lệnh, ba người Yến Phi đã xếp gọn mái chèo, đồng thời vọt lên soái thuyền.

Rầm!

Soái thuyền chấn động dữ dội nghiêng mình lao đảo dạt đi gần một trượng về phía khoái thuyền.

Cao Ngạn vừa kịp chèo thuyền tránh đi, thiếu chút là bị soái thuyền giống như một gã say loạn choạng đung chim, cực kỳ nguy hiểm.

Ba người Yến Phi đứng vào thời khắc soái thuyền bị đâm trúng đã lên đến mạn thuyền bên phải, chỉ thấy đầu thuyền bịt sắt của Ấn Long ma sát với thân thuyền bên trái của soái thuyền đã bị vỡ một mảng lớn, phát ra âm thanh sắc nhọn rất khó nghe của thân thuyền bằng gỗ bị nghiền nát, soái thuyền bị đẩy dạt sang phía bờ bắc, không ngớt rung động lắc lư.

Từ phía bên kia soái thuyền hơn mười người vọt lên bay sang Ấn Long.

Đáng chú ý nhất trong số đó là một vị nữ lang mặc hoàng y, trường kiếm trong tay hóa thành một vầng sáng mịn mờ nhanh hơn tất cả lao vào Ấn Long, thân pháp kiếm thế đều đạt đến cảnh giới kinh người.

Ba người không ngờ phía Tư mã Nguyên Hiến lại có nhân vật cao minh như vậy đều thầm hô may mắn, nếu có người này một bên, kế hoạch bắt Tư mã Nguyên Hiến không chừng sẽ thất bại ở thời điểm cuối cùng này.

Lưu Dụ khẽ hô: “Sở Vô Hạ!”.

Yến Phi và Đồ Phụng Tam đều ngẫm thừa nhận, chỉ có Sở Vô Hạ mới lợi hại đến thế.

Soái thuyền lửa cháy khắp nơi, quân lính trên thuyền ngã sấp ngã ngửa, trên đài chỉ huy ai nấy đều đứng không vững, Tư mã Nguyên Hiến lẫn trong đám hơn chục tùy tướng mất hết vẻ oai phong, cả đám hoang mang rối loạn, không ai chú ý đến bọn Yến Phi đã tới bên cạnh.

Trên đài chỉ huy Ẩn Long hai bên tả hữu Hác Trường Hành đích thị Nhậm Thanh Thị và Mạn Diệu, ngoài ra còn có hơn chục cao thủ Lương Hồ bang, thấy địch nhân xông tới lập tức nghênh chiến.

Yến Phi thấy thời cơ đã đến, quát to: “Động thủ!”.

Ba người không hẹn đồng thời móc yên vụ đạn tung về phía đài chỉ huy.

Bụp! Bụp! Bụp!

Yên vụ đạn nổ tung hóa ra thành những cột khói tím mau lẹ khuếch tán, lập tức phủ kín chỉ huy đài.

Hiện tại Ẩn Long đã lướt qua đuôi soái thuyền hướng về phía hạ lưu, hai thuyền rời nhau, soái thuyền dần dần trở lại thăng bằng, tuy nhiên tình huống hỗn loạn chỉ có tăng mà không giảm.

Trong tiếng hò hét kinh hoàng, ba người Yến Phi nhảy vọt lên xông vào đài chỉ huy ngập chìm trong yên vụ, tiếng la thảm không ngớt vang lên, ba người toàn lực tấn công, thoáng sau đã thấy Yến Phi hô triệt thoái, cấp theo Tư mã Nguyên Hiến bị điểm huyết hôn mê, từ trong đám khói nhảy vọt lên trời, truyền âm gọi lại: “Bản nhân Yến Phi! Tư mã Đạo Tử nếu muốn nhi tử trở về thì phải ngoan ngoãn nghe ta phân phó”.

Nói xong thân hình như một con chim lớn tà tà bay qua mạn thuyền bên phải, mũi chân khẽ điểm vào đỉnh vách tre, Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam đồng thời nhảy theo, ba người mượn lực vách tre trở về khoái thuyền Cao Ngạn vừa chèo tới.

Ẩn Long lúc này đã đi xa, tuy nhiên cuộc chiến trên thuyền vẫn tiếp diễn ác liệt.

- o O o -